

ДАРОВЕТЪ

Въ едно село живѣели съседи. Единиятъ билъ по-заможенъ, другиятъ — по-беденъ. Презъ еднанощъ и на двамата се родило по едно момче. Сутринъта щастливитѣ бащи отишли да дирятъ кръстници. Срещнали едно старче и го поканили да стане кумъ и на двамата. Старецътъ се съгласилъ. Отишълъ при по-богатия съседъ, но жена му не го приела добре, защото искала за кумъ по-знатенъ човѣкъ.

Старецътъ покръстилъ децата и на отиване оставилъ за всѣки отъ кръщелниците си по една торбичка. Богатата майка развързала торбичката и намѣрила въ нея три скъпоценни камъни: червенъ, синъ и зеленъ. Тѣ лъщѣли и радвали окото.

Бедната майка намѣрила три тъмно-сиви камъчета.

— Ехъ, такава е нашата орисъ, — казала тя и се заловила за работа. Пъкъ и детето, щомъ поотраствало, почнало да шета изъ къщи и да помага на родителитѣ си. То било скромно, упорито и трудолюбиво.

Детето на богатия растло добре. Бивало го за всичко. Въ училището се учило най-добре. Баща му и майка му не можели да се нарадватъ и честичко споменували съ благодарностъ стареца.

Минало време. Децата израстли и отишли въ голѣмия градъ да се настанятъ на работа. Взели съ себе си и торбичкитѣ съ дароветѣ на стареца.

Следъ нѣколко години бацитѣ имъ дошли да ги видятъ. Намѣрили жилището имъ и влѣзли. Видѣли една отъ стаитѣ праздна и замърсена, сиромашията тличела навсѣкжде. Другата стаичка била по-приветлива и наредена. Всѣки отъ бацитѣ се надявалъ, че тази именно стаичка е на неговия синъ.

Следъ малко дошълъ синътъ на богатия. Билъ изморенъ, слабъ и миришелъ на вино. Сърдцето на бащата се свило отъ болка. Скоро дошълъ и вториятъ момъкъ — спретнатъ и веселъ. Той поздравилъ гоститѣ, нахранилъ ги и се заловилъ нѣщо за работа.